

DE DRIEDAAGSCHE AFSTANDSMARSCH VOOR MILITAIREN MET MARSCHVAARDIGE BEPAKKING.

Deze 3-daagsche afstandsmarsch, die onder leiding van sergeant H. N. van Leeuwen volbracht is, kan een succes genoemd worden. Alle deelnemers, die Vrijdagochtend 8 uur het Amstel-Hotel te Amsterdam verlieten, kwamen Zondagmiddag klokslag kwart voor vier het Stadion binnenmarcheeren, waarbij de geheele troep een uitnemenden indruk maakte. Foto links: De deelnemers verlaten de Tolhuisboot te Amsterdam om hun route door Noord-Holland te beginnen. Foto rechts: Het vertrek uit Haarlem.

„Begrijp den toestand nu goed," zei hij. „Een vrouw en een kind weenen om gerechtigheid voor hun doode. Politie en justitie ontzien geen moeite en gevaren om genoegdoening te geven aan recht en wet, die door uw echtgenoot, in een oogenblik van blinde woede, zoo vreeselijk zijn geschonden. Daar is voorts de geheele nabuurschap die slechts één wensch heeft: dat de misdaad gestraft wordt; en daar is ten slotte de Almachtige God, die tot uw geweten spreekt en u aanmaant te doen wat de gerechtigheid van u eischt. Hemel en aarde zijn tegen uw echtgenoot, hij kan niet ontsnappen. Ieder sterveling is tegen je, omdat je een moordenaar beschermt. Voel je je sterk genoeg om je tegen het menschdom te verzetten, terwijl je weet dat de Voorzienigheid vertoornd op je neerziet, omdat je zoo hardnekkig bent in 't kwaad? Kun je hier zoo kalm zitten, terwijl je weet dat er een bloedvlek kleeft op je dorpel, die je kunt wegwasschen door een enkel woord te zeggen? Ik wil hier niet spreken, niet uitwijden over de belooning; dit wil ik je evenwel zeggen, dat ook die een reden voor je is om te spreken. Je toestand is zeer zorgelijk, gebrek staat voor je deur. Je kunt hier in deze streek niet blijven wonen met het Kaïnsteeken van je echtgenoot op je voorhoofd. Daarentegen is de belooning zoo groot, dat ze je in staat stelt in een andere streek, ver hiervandaan, een nieuw leven te beginnen, onder goede menschen die je zullen helpen en steunen. Het is echter vooral de gerechtigheid, die je bewegen moet, te doen wat ik thans van je vraag.

Vrouw Prince, ik heb Wynne gekend, toen hij nog een kleine jongen was. Ik was aan hem gehecht en daarom kan ik het denkbeeld niet verdragen, dat zijn bloed, dat het gras in het woud rood kleurde, ongewroken en de moordenaar ongestraft blijft."

Vrouw Prince stond op en veegde met bevende hand eenige weerbarstige haren weg, die over haar voorhoofd hingen. Sir Roland zag dat ze zeer onder den indruk van zijn woorden was, hoewel ze haar best deed dit voor hem te verbergen.

„Denk je het geval eens anders en dat jij met een kind aan de borst huilde om wraak over den dood van je echtgenoot!" ging hij voort. „Niemand behoeft te weten dat je gerechtigheid hebt betracht tegenover een weduwe en kind, die door de hand van een moordenaar beroofd zijn van een braven man en vader. Ik alleen zal het weten en jij kunt dadelijk deze streek verlaten. Niemand zal je moeilijkheden in den weg leggen of je vragen waarheen je gaan wilt. Je kunt een nieuw gelukkig leven beginnen. Wat wil je kiezen?"

Zij keek hem trots en vijandig aan, terwijl ze antwoordde:

„Ja, je zegt dit alles mooi, maar zal het zoo mooi zijn? Zal niet zoodra ik gesproken heb mijn man gevangen genomen en ik genoodzaakt worden tegen hem te getuigen? Hoe zou ik hem in de oogen durven zien! Bovendien," ging ze haastig voort, „ik weet niet waar hij is; ik raad er maar naar, en dat kunnen anderen ook."

„Een vrouw kan niet gedwongen worden tegen haar man te getuigen," zei hij.

Een vreemde harde trek kwam op haar gelaat, terwijl ze nadenkend in het kleine vertrek heen en weer liep, de oogen gericht op den grond en de gebalde vuisten krampachtig tegen de borst gedrukt. Plotseling bleef ze staan en keek Sir Roland uitdagend en sprakeloos aan.

„Je zegt dat je niet weet waar hij is," begon hij weer. „Maar wie geeft hem te eten? Waarom koop je zooveel brood? Je eet het zelf niet op en gasten heb je niet."

„Gebrek staat voor de deur," mompelde zij, als tegen zich zelve. „Mijn huisraad moet weg, ik moet weg. Zonder huis, zonder brood, zonder hoop, zonder vrienden! En je biedt mij honderd pond?"

„Ja!" antwoordde hij rustig.

„En ik mag het land verlaten en een ander leven beginnen?"

Zij ging naar het venster en staarde met droeven blik naar buiten.

„Neen!" riep ze eindelijk hartstochtelijk uit. „Ik kan niet! Goed of slecht, hij is mijn echtgenoot. Als ik weg kon gaan, dit alles kon verlaten en geheel opnieuw beginnen — zonder iets meer te weten, zonder meer te hooren hoe hij gevangen genomen werd, zonder de kans iets meer te zien of te vernemen dat mij zou doen denken.... denken! O, als ik met alles kon breken, het verleden kon vergeten, dan — dan zou ik 't doen! Ik geloof dat het rechtvaardig is, dat alles waar is wat u zegt, mijnheer! Maar hoe zou ik het kunnen doen, en leven als het gedaan is? Neen, ik kan niet! Ik kàn niet!"

„Misschien zouden we er iets op kunnen vinden," ging Sir Roland nadenkend voort. „Ik zou je het geld kunnen zenden, als je vertrokken waart, en je zou me de verblijfplaats kunnen schrijven."

„En dat zou me dan niet doen denken! O! neen, neen! Ik kan 't niet doen!"

„Ik begrijp volkomen je gevoelens, volkomen! Maar luister, goede vrouw! Ik geloof dat je volmaakt eerlijk bent en ben ten zeerste met je lot begaan. Als je mij je woord geven wilt, als je wilt zweren bij den hemel, dien je hoopt te verwerven, naar waarheid de schuilplaats van je man bekend te maken, dan zal ik je het geld geven en kun je dadelijk vertrekken. Je kunt ongehinderd gaan, waarheen je wilt, voordat iemand weet, dat je gesproken hebt."

Hij haalde onderwijl zijn portefeuille voor den dag en telde twintig banknoten van vijf pond voor haar op de tafel neer.

„De prijs voor Ben's lijf! Ik kàn niet!" riep ze uit.

Er kwam een uitdrukking van ongeduld op Sir Roland's gelaat.

„Schrijf op waar Prince zich verborgen houdt," zei hij, „verzegel den brief en zweer me dat je de waarheid hebt meegedeeld. Ik zal den brief niet openen voor morgen en onderwijl kun je het land verlaten en een nieuw leven beginnen."

De arme vrouw zonk in een stoel neer en verborg het hoofd in de handen. Zoo zat ze der wanhoop ten prooi misschien een minuut, misschien langer.

Eindelijk stond ze op, ging naar een penantkastje, trok een lade open, nam er een vel papier en een enveloppe uit en begon met een eindje potlood te schrijven. Sir Roland begaf zich naar het verste eind van het vertrek, om niet den schijn te hebben, dat hij haar bespiedde.

Onderwijl stond ze daar aan het lage kastje met strak gelaat en ingezonken doffe oogen en schreef, doch somtijds was haar verdriet zoo hevig, dat haar geheele lichaam schokte en het haar onmogelijk was het potlood te hanteeren.

Ze vouwde het papier dicht, keek schuin naar Sir Roland als wilde ze iets zeggen, doch zweeg, deed den brief in de enveloppe en sloot deze. Met den brief in de hand liep ze naar Sir Roland en zei op ernstig droeven toon:

„Ik zweer dat ik in dezen brief naar waarheid de schuilplaats van mijn man heb meegedeeld. Zoo waarlijk helpe mij God!"

Toen viel ze als een blok op den grond en barstte in een hartverscheurend snikken uit.

„En ik geef u mijn woord, vrouw Prince," zei Sir Roland, die ook diep bewogen was, „dat deze brief niet eer zal

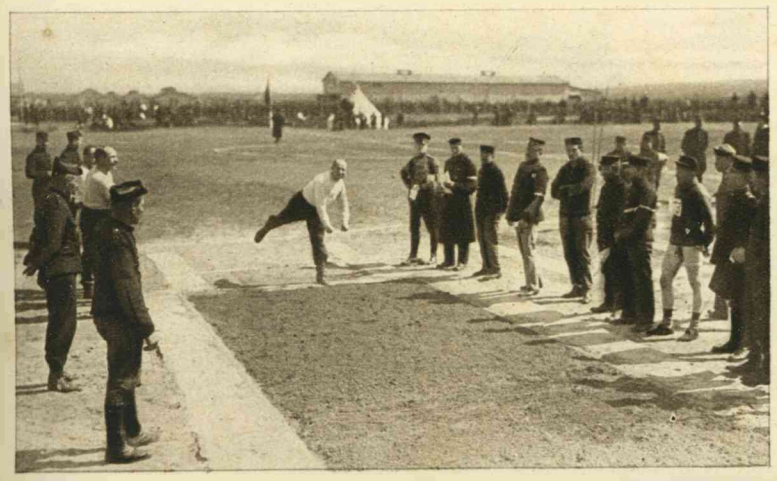
J. MEYER,
die sedert 1 September 1894 brandweercommandant van Amsterdam is geweest, heeft met ingang van 1 Mei deze betrekking verlaten.

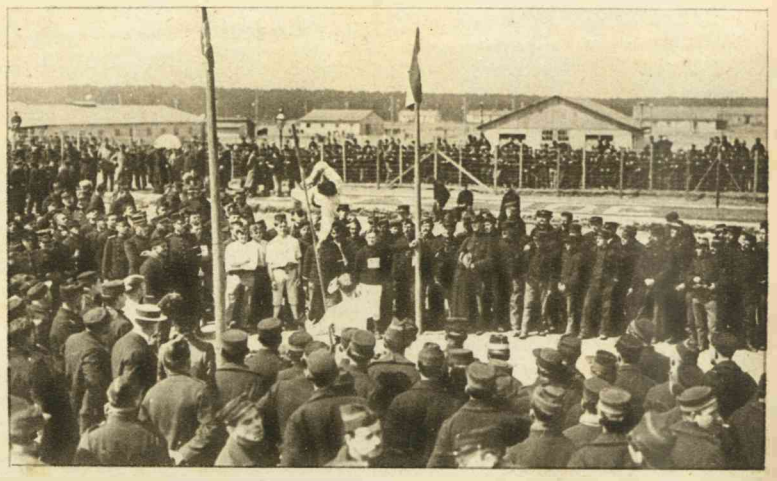
GOUDEN BRUILOFT
De Hr. P. F. BOURGEOIS en Mej. S. M. BROKAAR te Leiden, hopen 10 Mei a.s. hun 50-jarige echtvereeniging te herdenken.

Mr. J. A. VAN GILSE.
Te Voorburg is de vorige week overleden Mr. J. A. VAN GILSE, oud-lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

SPORTFEEST IN HET INTERNEERINGSKAMP TE ZEIST.

Het samenvallen van den verjaardag van Prinses Juliana met dien van den Belgischen Kroonprins was de aanleiding tot een groot sportfeest in het kamp der geïnterneerde Belgen te Zeist. Foto links: De wedstrijd in het balwerpen. De bal waarmede gegooid wordt weegt ruim 3 K.G. Midden: Een Belgisch officier offreert een bouquet aan Mevrouw van Stockum, de echtgenoote van den organisator van het feest. Foto rechts: Een kijkje bij het polsstokspringen